Від Центральної Управи Обєднаних Українських Хліборобських Орґанізацій.

За останні часи про український гетьманський монархічний рух і персонально про Гетьмана Павла Скоропадського поширюються в українській, польській і російській пресі ріжні вигадки і неправдиві чутки. Коли такі вигадки ширять вороги України, то в цьому нічого дивного нема: в їх інтересі лежить гудити всякий державницький український рух, а тим більше рух, що, по упадку большовицької влади, має найбільше даних Україну від нової руїни і від нової залежности од метропольних влад урятувати. Дивною натомість єсть ворожнеча, з якою до Гетьмана Павла Скоропадського і до українських гетьманців-монархістів відноситься майже вся українська преса.

Здавалося-б що кожний Українець, навіть не монархіст, повинен розуміти, що істнування української монархічної орґанізації, обєднуючої біля Українського Гетьманського Роду соціяльно-консервативні елементи українські, **єсть добром, а не злом для Української Нації. Така орґанізація може забезпечити Україну від захопленя монархізмом всеросійським. Така орґанізація в день упадку большовицької влади може притягнути до українського діла державного і національного місцеві українські соціяльно-консервативні сили.** Без такої української орґанізації, ці сили будуть, як і досі, звертатись проти України і в той спосіб буде в самім корінні підрізуватись можливість істнування Української Нації, бо-ж ні одна нація в світі не складається і не може складатись з самих лише соціяльних революціонерів. Одначе зрозумінню цих — наскільки простих, настільки й важних — політичних істин велика частина української преси намагається, при помочі ріжних вигадок, всіма силами перешкожати.

Монархізм український — це »московська інтриґа«, а Гетьман Павло Скоропадський, біля якого єднаються українські монархісти, — це »ворог України« — ось що хоче вмовити в своїх читачів, при помочі ріжних вигадок, оця частина української преси. Для цього використовує вона політичну темноту і неосвідомленість українського громадянства. Щоб оцю неосвідомленість хоч трохи зменшити і громадянство від роботи руїнників устерегти, подаю тут з доручення »Центральної Управи Обєднаних Українських Хліборобських Орґанізацій« кілька основних інформацій про наш рух, зазначуючи, що кожний, хто хотів-би з ним близче зазнайомитись, може знайти всі дотичні дані в нашому видавництві »Хліборобська Україна«.

Коли-б Гетьман Павло Скоропадський був »ворогом України«, то він мусів-би не тільки — як це виходить з запевнень більшости української преси — тішитись з упадку Української Держави, на чолі якої він сам стояв, а ще мусів-би брати участь в дальшому побиванню самого себе при помочі тих російських акцій, що мали на меті останні сліди державности української зліквідувати. Одначе Гетьман, з хвилиною як діло українського державного будівництва перейшло на короткий час з його рук до рук української соціяльно-революцийної інтеліґенції, ніякої участи в життю політичнім не брав. Відкинувши

ріжні, роблені йому неукраїнськими кругами, пропозиції, він став від всякої політики осторонь. І не працював він »на шкоду Україні« доти, доки ґрупа Українців, з низчепідписаним в їх числі, бачучи ту прірву, в яку штовхала Україну політика У. Н. Р., предложила йому скористати із своїх законних Гетьманських прав для рятування погибаючої ідеї української державности. З тієї хвилини — тоб-то з кінця 1919 р. і початку 1920 р. — починається нова політична акція Гетьмана, ведена весь час спільно з обєднаними під його Верховним Проводом українськими гетьманцями - монархістами (порівн.: комунікат в І-ій книжці »Хліборобської України«, Відень в Травні 1920 р., ст. 115. а також відділ »біжучі вісти« в книжці ІІ-ій, рік 1920-1921).

В основу цієї акції були покладені принципи: монархічний і класократичний. Ці українські громадяне, що хочуть суверенної Гетьманської монархічної Української Держави, бачуть її символ, її персоніфікацію і її Верховну Владу в Гетьмані Павлові Скоропадськім. Для них він єсть теперішнім Головою Роду, що возстановив д. 29 Квітня 1918 р. свою гетьманську родову традицію і таким чином став єдине тепер законним Українським Родом Гетьманським.

Біля свого законного Гетьмана обєднуються ці громадяне в класових орґанізаціях. Сучасному хаосові, який виявляється в партийнім розпорошуваню і класовій боротьбі, вони хочуть противоставити державну і національну співпрацю сильних, орґанізованих класів. Сучасним соціялістичним і націоналістичним цькуванням, які кидають Українців на Українців і нищать в зародку всі спроби унезалежненя України від метропольних влад, вони хочуть противоставити гасла патріотично-територіяльні, обєднуючі всіх мешканців України во імя любови до спільної Батьківщини і во імя спільної потреби Української Держави. Як розперезаній демократично-республиканській свободі і хамському мазаню болотом своєї власної Влади, так і рабським зітханням до нагайки і приголомшуваню охлократичною диктатурою всякої свободи — вони хочуть противоставити любов до свободи, але свободи обмеженої добровільним послухом своїй власній Українській Верховній Владі, персоніфікованій в лиці дідичного і невиборного Українського Гетьмана-Монарха.

Орґанізації, побудовані на таких принципах, повстали зпочатку серед представників хліборобського класу. В 1920 р. заснувався »Український Союз Хліборобів Державників«, обєднуючий більше активні елементи зпосеред цілої хліборобської еміґрації. Пізніще позасновувались »Союзи Хліборобів« в тих країнах, де число хліборобів-еміґрантів було більше, і де була потреба в орґанізаціях з більше широкими, а тому більше для загалу доступними, орґанізацийними рамами (порівн.: »Огляд українського хліборобського руху на еміґрації« в кн. ІІІ-ій »Хліборобської України«). Зпоза хліборобських кругів, в кінці 1924 р. до гетьмансько-монархічного руху приєдналися військово-ґімнастичні Січові Орґанізації в Американських Сполучених Штатах і в Канаді. Врешті єсть надія, що до нашого Центру війдуть також представники класових орґанізацій промислово-робітничих і інтеліґентських, без яких український гетьмансько-монархічний рух не міг-би стати рухом всенаціональним.

До часу, поки удасться скликати зїзд всіх цих орґанізацій, був на зїзді орґанізацій хліборобських в Червні 1922 р. за згодою Пана Гетьмана складений і ним затверджений тимчасовий керуючий орґан, під назвою »Центральної Управи Обєднаних Українських Хліборобських Орґанізацій« (порівн.: »Хліборобська Україна« кн. IV, ст. 302). Цей орґан працює весь час при Гетьмані, в постійнім контакті зо всіми, визнавшими Гетьмана, орґанізаціями. І згідно звичаям, прий-

нятим у всіх правових монархічних орґанізаціях, а також згідно принципам, прийнятим орґанізаціями нашими, цей орґан власне, а не персонально Гетьман, відповідає перед всіми обєднаними біля Гетьмана орґанізаціями, і перед українським громадянством за політику, яку персоніфікує Гетьман.

Отже, хто каже, що український гетьмансько-монархічний рух єсть ворожою до України »московською інтриґою«, той за таку »інтриґу« повинен вважати не тільки самого Українського Гетьмана, але й всі українські гетьманські хліборобські орґанізації з »Українським Союзом Хліборобів Державників« на чолі, — всі, визнавші Гетьмана, українські »Січі« в Америці, — і перш за все, відповідальну за цілу гетьмансько-монархічну політику, Центральну Управу, до якої має честь належати і низчепідписаний. Подібного рода дикі і безглузді вигадки може ширити тільки той, хто в довгому рабстві втратив найбільше примітивне почуття пошани до самого себе і до своєї нації, і хто думає, що нема такої нісенитниці, якою не можна було-б дурити оцю націю. Бо й справді: чи прийде в голову якомусь, хоч-би найбільше навіть демократично-республиканському, наприклад Німцеві бачити в рухові, що хоче возстановити німецьку Монархію — »французську інтриґу«, а в німецьких монархістах — »запроданців Франції, або Анґлії«?

У відношеню до Москви, політика того керуючого орґану — який працює під головуванням Гетьмана і під контролем всіх гетьмансько-монархічних орґанізацій і який за всі політичні акти Гетьмана Павла Скоропадського відповідає — така:

Ми дуже радо навязали-б контакт з московськими монархістами і заключили-б з ними союз проти наших спільних зовнішніх ворогів, але тільки при таких двох умовах:

1. коли-б московські монархісти визнали нашу державну суверенність і нашу законну Українську Верховну Владу, персоніфіковану Гетьманським Родом Скоропадських, тоб-то, коли-б вони перестали втручатись в наші внутрішні справи, піддержуючи таких Українців, які проти своєї законної Української Верховної Влади виступають;

2. коли-б самі Українці сотворили настільки сильну гетьмансько-монархічну орґанізацію, щоб, спіраючись на ній, Гетьман міг заключити союз з монархістами московськими, а разом з тим міг недопустити до московського втручання у внутрішні українські справи.

Поки ці дві умови не будуть здійснені, ніяких союзів з монархістами московськими ми не заключали і не будем заключати. Вся наша політична праця буде звернена, як і досі, на орґанізацію і підготовку вірних і сильних українських гетьмансько-монархічних кадрів, без яких ніякі »союзи« і ніяка взагалі українська політика зовнішня — не можливі. Ці кадри ми готовимо — не для якихось еміґрантських авантюр, якими погорджуємо, ані для якихось протибольшовицьких українських повстань, в успіх яких не віримо — а готовимо їх на той неминучий час упадку центральної метропольної большовицької влади, який з кожним днем істнування цієї влади, а нашого перебування на еміґрації, наближається.

На жаль далеко не всі Українці придержуються, так як ми, принципу невтручання сторонніх сил у внутрішні українські справи. Всяка чужа сила, яка панує, чи хоче панувати над Україною, має таких Українців, що, за ціну зради української суверенности, хочуть, при помочі цієї чужої сили, здобути собі владу над своїми земляками. І власне від таких Українців виходять всі вигадки і всі сплетні про

наш рух. Бажаючи одвернути увагу громадянства од своїх власних діл, такі наприклад українські прихильники В. Кн. Кирила Владимировича розпускають слухи, що »Гетьман Скоропадський порозумівся з В. Кн. Николаєм Николаєвичем і ґен. Вранґлем«, одержав од них »лівобічне гетьманство« і згодився »уступити Правобічну Україну Польщі«. Такі самі прихильники В. Кн. Николая Николаєвича запевняють, що Гетьман Скоропадський »присягнув В. Кн. Кирилу Владмировичу« і одержав од нього за це »малороссійское генералъ-губернаторство«. Прихильники большовиків наущують, що нас і Гетьмана »видумали Поляки«. Знов прихильники польських і чеських впливів на Україні пишуть доноси до польських, чеських і антантських влад про те, що ми »працюєм за німецькі та большовицькі гроші«. І всі оці, обчислені на безмежну українську темноту, провокацийні нісенитниці залюбки передруковуються в призначеній для »політичного усвідомлюваня« українського громадянства — українській пресі. Чому і навіщо оце робиться?

Робиться це ось чому і для чого:

Частина інтеліґенції української, яка повстанням проти Гетьмана зруйнувала Українську Державу, хоче свій злочин очернюваням Українського Гетьмана і українських гетьманців перед історією і перед українським громадянством оправдати. І ця сама частина інтеліґенції української боїться втратити свій монополь на представництво України. Коли-б здійснилась наша державницька гетьмансько-монархічна ідея і коли-б в політичнім та культурнім життю України стали брати участь соціяльно-консервативні українські сили, що досі стояли осторонь від »свідомої України«, то ця »свідома Україна« перетворилася-б в реальний факт і перестала-б бути соціяльно-революцийною літературою, з якої живе оця, очернююча наш рух, інтеліґенція.

Не для виправдуваня себе і не для пропаґанди наших ідей вважали ми потрібним подати до прилюдного відома всі вищенаведені факти. Ми хочемо, щоб українське громадянство знало правду. Хочемо, щоб воно знало, що для всіх обмовців наших найбільшою виною Гетьмана Павла Скоропадського і нашою єсть те, що ми не йдем собі геть від політичного українського життя, а навпаки: вважаємо своїм обовязком брати в ньому участь так, як наказує нам розум, совість і честь. Хочемо перестерегти українське громадянство перед політичними шантажистами, які на його темноті і на поборюваню нас заробляють собі милости і гроші з ріжних гадючих фондів, призначених на руйнування України. І хочемо врешті, щоб українське громадянство вже тепер передбачало наслідки, які дасть руїнницька робота великої частини його преси. Повне розпорошеня, розєднаня, непримирима внутрішня ворожнеча Українців між собою, і повний розклад українства, який буде рости в міру наближеня упадку метропольних влад і який зробить Українців абсолютно нездатними до політичного використаня цього упадку — ось, чого мусить сподіватись для себе українське громадянство, як що воно не зробить зусилля, щоб руїнницькій роботі більшости своїх інтеліґентських духових провідників і усвідомителів покласти нарешті якісь межі.

За Центральну Управу
Обєднаних Українських Хліборобских Орґанізацій
Сергій Шемет.

Берлін, 16 Липня 1925 р.

Verantwortl., Verleger, u. Herausgeb.: S. Schemet, Berlin-Charlottenburg, Bleibtreustraße 44.
Druck: C. H.